ISSN:2791-9609

"Somuncu Baba Bahçesinin Taze Çiçeği"

somuncubaba
İLİM KÜLTÜR ve EDEBİYAT DERGİSİ

Çocuk

Somuncu Baba Dergisi'nin Ücretsiz Eki'dir.

KASIM 2026 / Yıl: 33 - Sayı: 313

(Bir Ayet)

"Ey Rabbim! Beni ve soyumdan gelecekleri namazı devamlı kılanlardan eyle; ey Rabbimiz! Duamı kabul et!"

(14/İbrâhîm, 40)

(Bir Hadis)

"Ey kalpleri hâlden hâle çeviren Allah'ım, kalbimi dinin üzere sabit kıl."

(Tirmizî, Deavât, 124)

Editör'den Merhaba

Hoşgörü ve Öğretmenlerimiz

Sevgili arkadaşlar;

Hiç düşündünüz mü; dünyadaki bütün çiçekler tek bir renkte veya aynı kokuda olsaydı, bahçeler bu kadar güzel görünür müydü? Ya da gökyüzündeki tüm kuşlar aynı sesle ötseydi, doğanın şarkısı bu kadar neşeli olur muydu?

İşte insanlar da tıpkı o rengârenk çiçekler gibidir. Hepimizin düşünceleri, sevdiği oyunlar, konuşma şekli ve hatta bazen hataları bile birbirinden farklı olabilir. Hoşgörü, bir arkadaşımızın bizden farklı olan yönlerini sevgiyle kabul etmek, küçük hatalarını bağışlamak ve ona güler yüzle bakabilmektir.

Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.), insanlara karşı her zaman çok anlayışlı, nazik ve hoşgörülüydü. Çocukların oyunlarına katılır, onların küçük hatalarını yüzlerine vurmaz, her zaman tatlı dille yol gösterirdi. Bizler de Peygamberimiz'in bu güzel ahlakını örnek alarak arkadaşlarımıza karşı sabırlı ve anlayışlı olduğumuzda, kalbimizde kocaman bir iyilik çiçeği açar.

Öğretmenler Günü'nün de yer aldığı bu güzel ayda, bize okumayı, yazmayı, doğruyu, iyiyi ve güzel ahlakı öğreten değerli öğretmenlerimizi unutamayız.

Öğretmenlerimiz, tıpkı karanlık bir yolda önümüzü aydınlatan birer kandil gibidir. Bize sadece kitaplardaki bilgileri değil; paylaşmayı, merhametli olmayı, insanları ve doğayı sevmeyi de öğretirler. Dinimiz İslâm da bilgiye, öğrenmeye ve bize öğreten insanlara saygı duymaya çok büyük önem verir. İlk inen ayetin "Oku!" emriyle başlaması, bilginin ve öğrenmenin hayatımızdaki yerini ne güzel anlatır!

Gelin bu ay, bizler için gece gündüz emek veren öğretmenlerimize tatlı bir tebessümle teşekkür edelim. Onların dualarını almak, kalplerini kazanmak bizim için en büyük hediye olacaktır.

Sevgili arkadaşlar; kalbimizi hoşgörüyle genişletip öğretmenlerimize olan sevgimizi her gün biraz daha büyüterek dünyayı çok daha güzel bir yer yapabiliriz.

Derginizin eğlenceli yazılar ve sürprizlerle dolu sayfalarında keyifli yolculuklar dileriz!

ISSN: 2791-9609

somuncubaba Çocuk

Somuncu Baba Çocuk Dergisi
KASIM 2026 Yıl: 33 Sayı: 313

Somuncu Baba Dergisi'nin Ücretsiz Ekidir.

İmtiyaz Sahibi ve
Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Kemal DEMİR

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
M. Hulusi ERDEMİR

Yayın Editörleri
Hulusi KESKİNTEPE
Ayhan İŞCEN

Yayın Kurulu
Prof. Dr. Nihat ÖZTOPRAK / Prof. Dr. Ali YILMAZ
Prof. Dr. Sebahat DENİZ / Prof. Dr. Bilal KEMİKLİ
Prof. Dr. Abdullah KAHRAMAN
Prof. Dr. Ali AKPINAR

Grafik Tasarım
Es- Seyyid Osman Hulûsi Efendi Vakfı

Dergimizi, Web Sayfamız ve Mobil
Uygulamalarımız Üzerinden Okuyabilirsiniz:

Basım-Yayım

Nasihat A.Ş
Zaviye Mah. Hulûsi Efendi Cad.
No: 41 (44700) Darende / MALATYA
Tel:(422) 615 15 00
www.somuncubaba.net
cocuk@somuncubaba.net

İçindekiler

Öğretmenler Unutulmaz 4
Sırrı ER
Babaannemin Öğrencisi 6
Emine Yılmaz DERECİ
Timsahlar 8
Hamidullah HALICI
Öğretmenlerimiz 10
Naciye BEYZA
Camgöz ve Arkadaşları Maltepe Sahilinde . 12
Raziye SAĞLAM
Mezar Taşı 14
Erbay KÜCET
Göl Masalı 16
Sait ÖZER

İllerimizi Tanıyalım / Adıyaman 18
Tarihte İlginç Vakıflar / Öksüz ve
Yetim Çocukları Barındıran Vakıf 20
Nisa ERCİYES
Osmanlı Şehzadeleri Şehzade II. Selim 22
İsmail ÇOLAK
Öğretmenlerimize Saygılarımızla 24
Erdal KARASU
Leman Öğretmen 26
Yusuf ŞAFAK
Tatlı Bir Gün 28
Seda Bayrak DURGUT
Kızılcık 30
Ayşe Gül PINAR

Sırrı ER

Öğretmenler Unutulmaz

Köyümüzdeki ilkokulda beşinci sınıfa gidiyorduk. Birkaç hafta sonra mezun olacaktık. Öğretmenimiz de memleketine tayin istemişti. Bizi mezun edince o da köyümüze veda edecekti.

Bir gün ders sırasında öğretmenimiz ilginç bir teklifte bulundu:

- Çocuklar! Birkaç hafta sonra okul kapanacak, mezun olacaksınız. Bu hafta sonunda güzel bir piknik yapalım mı?

Sevinerek kabul ettik. Bizim coşkumuzu gören öğretmenimiz konuşmasına devam etti:

- Beş yıldan beri buradayım, köyün arkasında bulunan dağa hiç gitmedim. Bu pazar günü sizinle oraya gidelim isterseniz. Biraz yoruluruz ama güzel bir gezi yapmış oluruz.

Piknik hazırlığımız birkaç gün öncesinden başlamıştı. Herkes annesine pastalar, çörekler hazırlatmıştı.

Pazar günü erkenden kalktık. Okulun bahçesinde buluştuk. Yiyecek torbaları elimizde, yola koyulduk. İki saatlik bir yürüyüşten sonra dağın eteğine geldik. Kahvaltımızı orada yaptık. Dinlenmek iyi gelmişti, yorgunluktan eser kalmamıştı üzerimizde. Daha yüksek yerlere tırmanmak istiyorduk. Öğretmenimizin sesiyle toplandık:

- Tırmanmak istemeyenler burada oturup bizi beklesinler.

Birkaç arkadaş orada oturup bizi beklemeyi tercih etti. Biz dönene kadar onlar çevreden odun toplayacaklardı. Önümüzde öğretmenimiz, başladık tırmanmaya. O bize çıkılması kolay olan yerleri gösteriyordu, zorlananların elinden tutuyordu. Farkında değildik ama epeyce tırmanmıştık. Bulunduğumuz yerden çevre o kadar iyi görülüyordu ki güzel bir manzara ile karşılaşmıştık. Köyümüzü -belli belirsiz- zorlukla seçebiliyorduk.

Öğretmenimiz, "Bu kadar tırmandığımız yeter, dönelim artık, arkadaşlarınızı daha fazla bekletmeyelim." dedi.

Aşağıya indik. Getirdiklerimizi afiyetle yedik, oyunlar oynadık. Akşama doğru köye geldik.

Son günler çabucak geçti, karne alacağımız gün geldi. Öğretmenimiz hepimizin alnından öperek karnelerimizi dağıttı. Biz de onun elini öptük. Aramızda para toplayarak aldığımız hediyeyi kendisine verdik. Çok memnun oldu, gözyaşlarını bizden gizlemeye çalıştı. Evimize giderken, birçok arkadaşım gibi, ben ağlıyordum.

Öğretmenimiz birkaç gün sonra memleketine gitti. Tatilde öğretmen okulu sınav sonuçları belli olmuştu. Sınavı kazanmıştım. Hemen öğretmenime bir mektup yazarak sonucu bildirdim. İki hafta sonra beklediğim cevap gelmişti. Öğretmenim sınavı kazandığıma çok sevinmiş. Mektubunun son cümlesi şöyleydi: "Seni tebrik ediyor, gözlerinden öpüyor, başarılarının bir ömür boyu devam etmesini diliyorum."

Mektubu katlayıp cebime koyarken kendi kendime söz verdim: "Aradan yıllar geçse bile seni unutmayacağım öğretmenim."

Emine
Yılmaz
DERECİ

Babaannemin Öğrencisi

Annem, saat iki de babaannenin öğrencisi gelecek deyince şaşırmıştım. Hiç bugüne kadar da bir öğrencisi olmamıştı.

Saat ikiye yaklaşırken babaannem odasından bir çanta örgü ipi ve iki adet şiş ile salona geldi. İpleri inceleyip birini eline aldı ve tek şiş ile başladı örmeye...

Babaanneme sordum:

- Babaanne ne yapıyorsun?

- Komşu Halime Hanım hamile, doğacak olan bebeğe hediye yelek ve bebek battaniyesi öreceğim.

- Tek şiş ile mi öreceksin?

- Evet. Bu şişin ucu tığ gibi. Bu örgü tekniğine Tunus işi denir.

Babaannemi izlerken kapı çalındı. Alt komşunun kızı Leyla Abla elinde bir yumakla çıkageldi. Babaannemin yanına oturdu. Babaannem diğer şiş ile ona örgü başladı, tane tane nasıl örüleceğini anlattı. Leyla Abla ilk zorlansa da sonrasında düzgün örmeyi başardı.

Babaannem kaç yaşlık örecekse ilmek sayılarını veriyor, koltuk altında kaç ilmek kesilecek tek tek anlatıyordu. Arada sırada gidip onlara bakıyor, merakımı gideriyordum.

Öyle ya her zaman evimize bir öğrenci gelmiyordu.

Öre, söke iki saat geçirdiler. Annem arada çay ve kek ikram etti. Babaannemin eli alışık olduğundan örgüsünü epey ilerletmişti. Leyla Abla ise örgü tekniğini iyice öğrenmeye çalışıyordu. Öğrendikçe gözlerinin içi gülüyordu.

Giderken "Allah razı olsun sizden." diyerek evden ayrıldı. Babaanneme sokuldum:

- Babaanne çok güzel örüyorsun, bana da öğretir misin?

- Elbette. Sen yeter ki iste. Bana da Şükran isminde bir komşum öğretmişti. Bu örgü tekniğini her örüşümde o aklıma gelir ona dualar ederim. Öğrendiğini başkalarına öğretmek gerekir. Öğretelim, üretelim... Boş durmayalım, bir başkasına faydamız olsun, bu dünyada bundan güzel ne olabilir ki?

Babaanneme gülümsedim. Canla başla öğrendiklerini bizlere öğretmeye çalışıyordu. Onu ve tüm öğretmenlerimizi çok seviyorum. Bizleri geleceğe sabırla hazırlayan, tüm öğretmenlerim gözümün önüne geldi.

Hepsinden "Allah razı olsun." cümlesi benim de dilimden döküldü.

Hamidullah
HALICI

Hayvanları Tanıyalım

Timsahlar

Timsahlar, dünyamızın en eski ve en havalı canlılarından biridir. Onlar adeta günümüzde yaşayan sevimli (ve biraz da uykucu) birer dinozordur!

Timsahlar Nasıl Hayvanlardır?

Harika Birer Yüzücü: Timsahlar karada yavaş ve hantal görünseler de suyun içinde âdeta bir denizaltı gibi çok hızlı yüzerler. Kocaman ve güçlü kuyruklarını bir kürek gibi kullanırlar.

Gözler ve Burun Üstte: Suyun altına saklandıklarında gözleri ve burun delikleri suyun dışında kalır. Böylece hiç fark edilmeden etrafı izleyebilir ve nefes alabilirler.

Doğal Bir Zırh: Sırtlarındaki sert ve pürüzlü deri, onları sert dış etkenlerden koruyan doğal bir zırh gibidir.

1. Tam Bir Dinozor Akrabası!

Timsahlar yaklaşık 200 milyon yıldır dünyamızda yaşıyor. Yani ilk dinozorlar yürürken de nehirlerde timsahlar vardı!

2. Dişleri Hiç Bitmez!

Bir timsahın dişi kırıldığında ya da düştüğünde yerine hemen yenisi çıkar. Bir timsah ömrü boyunca binlerce diş değiştirebilir.

3. Timsah Gözyaşları Gerçek mi?

Timsahlar yemek yerken bazen gözlerinden sıvı akabilir. Ama üzgün oldukları için değil, yemek yerken gözlerinin etrafındaki hava bezleri sıkıştığı için ağlıyor gibi görünürler!

4. Güneş Banyosunu Çok Severler!

Timsahlar soğukkanlı hayvanlardır. Bu yüzden sabahları enerjilerini toplamak için nehir kenarında ağızları açık bir şekilde saatlerce güneşlenmeyi çok severler.

Arkadaşlar, timsahların en yakın akrabası atimsağ/aligatordur. Onları ayırt etmek çok kolaydır:

Timsahların ağzı daha sivri ve "V" şeklindedir. Ağzını kapattığında alttaki kocaman dişi dışarıda görünür.

Aligatorların ise ağzı daha geniş ve "U" şeklindedir.

Son olarak küçük bir bilmece arkadaşlar:

Yeşil bir zırh giyerim,
Suda hızlı yüzerim,
Dere kenarında durup,
Güneşlenmeyi severim.
Ben kimim?

Naciye
BEYZA

Öğretmenlerimiz

Kültürümüzde öğretmenlik: "Peygamber mesleği" olarak bilinmektedir. Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şerifler, öğrenmenin ve öğretmenin yüceliğini teşvik eden öğütlerle doludur. Öğretmen, yalnızca okulda görev yapan ve ders veren bir kişi değil, aynı zamanda bir önder, bir model insan olarak görülmüştür.

Bir milletin millî, manevî, ahlâkî ve kültürel yönden güçlü; medeniyet bakımından kalkınmış olması öğretmenlerin gayretli, azimli ve üstün çalışmalarına bağlıdır. Onlar ülkemizin geleceğini hazırlayan insanlardır. En zor şartlarda dahi yurdun dört bir yanında çalışırlar.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.): *"Ben öğretmen olarak gönderildim."* buyurarak, öğretmenlik mesleğini övmüştür.

Bize doğruyu, iyiyi, güzeli öğreten öğretmenlerimizdir. Gelişmeleri, buluşları, yenilikleri anlatıp, yeteneklerimizi geliştirmemize yardımcı olurlar.

Vatanın ve milletin her şeyden üstün olduğunu; dostluğun, kardeşliğin, millî birlik ve beraberliğin önemini kavratırlar. Saygının, sevginin ve kalp kırmamanın ne kadar erdemli bir davranış olduğunu öğretirler.

Tarihimiz öğretmenin baş tacı yapıldığına dair pek çok vakayla doludur. Yavuz Sultan Selim, öğretmeninin atından sıçrayan çamurla şeref duymuş ve bu çamurlu elbisenin kendisine kefen yapılmasını emretmiştir.

Doğruluk, dürüstlük ve yardımseverlik gibi evrensel değerlere ulaşmamızı sağlayan öğretmenlerimiz; yapıcı ve üretkendirler. Daima saygılıdırlar ve bizlere de saygılı olmayı öğretirler. Özverili, fedakâr, çevresine güven veren, içi insan sevgisiyle dolu kişilerdir.

Hz. Ali'nin, "Bana bir harf öğretenin 40 yıl kölesi olurum." sözü öğretmenliğin önemini ifade etmektedir.

Öğretmenlerimiz yerine göre anne, baba, kardeş, arkadaş olurlar bize. Öğrencilerini en iyi şekilde eğitmeyi ve yetiştirmeyi görev bilip, mesleklerini ona göre yerine getirirler. Bir öğretmen için her bir öğrenci kendi çocuğu kadar değerli ve önemlidir. Onun üzüntülerini, sıkıntılarını bilmek, paylaşmak, yaralarına merhem olmak için uğraşırlar.

Öğretmenlerimiz, dünyayı, insanları, hayvanları, denizleri, uzayı tanıtır. Her alanda yeniliği, gelişmeyi ve bilimi anlatırlar. Beceri ve yeteneklerimizin gelişmesine yardımcı olur.

Öğretmene göre öğrencileri birer çiçek tarlasıdır. Onları kırmadan, incitmeden, soldurmadan geliştirip, büyütmeyi hedefler. Sabır ve hoşgörü timsali olarak, anlamadığımız şeyleri defalarca anlatırlar bizlere.

Öğretmenler öğrencilerinin sağlıklı ve başarılar olmaları ile mutlu olurlar.

Çalışkan, dürüst, saygılı, milli ve manevi değerlere sahip insanlar olmamız, öğretmenlerimize verebileceğimiz en güzel armağandır.

Raziye
SAĞLAM

Camgöz ve Arkadaşları Maltepe Sahilinde

Sevgili çocuk dostlarım;

Sizin de bildiğiniz gibi bir süre önce İstanbul'a geldik. Hafize Teyze köye kütüphane açmak için bazı çalışmalarda bulunurken, biz de Uzun Kulak'la Maltepe Sahili'ndeki parka geldik. Park oldukça kalabalık. Her yerden neşeli çocuk sesleri geliyor. Biz de çocukların arasına karışarak koşup oynamaya başladık. Her zaman olduğu gibi, çocuklar bizi hemen fark ettiler ve içlerinden biri Uzun Kulak'ın kuyruğundan yakalayıp çekmeye çalıştı. Çocukları çok severiz ama kuyruğumuzu da kaptırmayız. Hemen oradan uzaklaştık.

Biraz ileride yine kendi başımıza oynarken, bu defa başka çocuklar geldi. Bunların elinde yiyecek de vardı. Yavaşça bizim yakınımıza iki tane balıklı sandviç koydular. Balığın enfes kokusuna dayanamayıp, hemen yemeğe başladık. Sonra adı Ali olan çocuk elindeki topu yavaşça bize attı. Uzun Kulak da topa kafasıyla vurdu ve böylece oynamaya başladık. Onlar topu uzağa atıyor biz yakalayıp getiriyoruz.

Biz böyle oynarken bir çocuğun avazı çıktığı kadar bağırdığını duyduk. Merakla sesin geldiği tarafa baktık. Aynı yaşlarda iki çocuktan biri diğerine elindeki kamyonla vuruyordu. Uzun Kulak kendini tutamayıp, oyuncakla vuran çocuğun yanına koştu ve kuvvetlice havladı. Çocuk havlama sesinden korkup bağırmaya başladı. Böyle karışık bir ortam içinde kalınca ben;

- Uzun Kulak gel gidelim buradan. Deniz kenarında kendi başımıza oynarız, dedim.

Biz deniz kenarına doğru uzaklaşırken, birlikte oynadığımız çocuklar da bizi takip ettiler. Bir taraftan da oyunu başlatmak için ellerindeki topu bize doğru atıyorlardı. Biz de onlara karşılık verip neşeyle oyunumuza devam ederken çocuğun biri dayanamayıp elindeki uçan balonu attı bize. Balon havaya doğru yükselmeye başlayınca, Uzun Kulak var gücüyle zıplayıp balonun ipini yakaladı. Çocuğun sevincini görmeliydiniz. O böyle sevinince biz de çok mutlu olduk. Hep birlikte akşama kadar oynadık. Çocuklar giderken içlerinden sarı saçlı adı Can olan çocuk:

- Biz yarın yine geleceğiz siz de gelin olur mu? Hem yarın size bir sürü yiyecek de getiririz. Deyince Uzun Kulak kuvvetli bir havlamayla başını salladı. Ben de miyavladım ama Uzun Kulak'ın havlamasının yanında duyulmadı tabi.

O gün güzel İstanbul'un güzel bir parkında çocuklarla harika bir gün geçirdik. Sanırım yarın da geleceğiz.

Görüşmek üzere çocuklar, hoşça kalın...

Erbay
KÜCET

Mezar Taşı

Köyün dışında, rüzgârın en çok uğradığı tepenin üzerinde eski bir mezarlık vardı. Çoğu mezar unutulmuş, taşların üzerindeki yazılar yağmurla silinmişti.

Ama bir tane mezar taşı vardı ki, her geçen yıl daha da belirginleşiyor gibi görünürdü. Sanki zaman onu yok etmiyor, bilakis ortaya çıkarıyordu. Taşın üzerinde sadece şu yazıyordu: "Burada, hatırlanmayı bekleyen biri yatıyor."

Köylüler bu mezarın kime ait olduğunu bilmezdi. Yaşlılar bile çocukken orada olduğunu söyler, ama kimsenin aklında bir isim kalmamış olurdu. Yine de kimse o mezarın yanından geçerken yüksek sesle konuşmaz, hatta bazıları başını eğmeden edemezdi.

Bir gün köye şehirden bir adam geldi. Adı Murat'tı. Elinde eski bir defter, gözlerinde yorgun bir arayış vardı.

Köy kahvesinde oturup mezarlığı sorduğunda herkes birbirine baktı. "Şu tepedeki mezar mı?" dedi biri. "Orası hep oradaydı." Murat hiçbir şey söylemeden kalktı. Sanki zaten aradığı şeyin orada olduğunu biliyordu. Tepedeki mezarlığa çıktığında rüzgâr sertti. Taşların arasından geçen otlar eğiliyor, sanki bir şey fısıldıyordu. Murat, mezar taşını gördüğünde durdu. Uzun süre sadece baktı. Defterini açtı. Sayfalar sararmış, kenarları yıpranmıştı. İçinde bir isim vardı: "Kemal." Murat fısıldadı: "Demek buradasın." Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra rüzgâr durdu. Mezarlık sanki nefesini tuttu. Ve Murat, yıllardır içinde taşıdığı boşluğun ilk kez yerini bulduğunu hissetti.

Deftere yazılmış eski bir mektubu okudu: "Eğer bunu okuyorsan, demek ki, beni bulamadılar. Ama belki sen bulursun. Çünkü bazı insanlar kaybolmaz, sadece unutulur."

Murat'ın gözleri doldu. Çünkü Kemal, onun babasıydı. Ve babası bir gün hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Ne bir mezar ne bir haber... Sadece sessizlik.

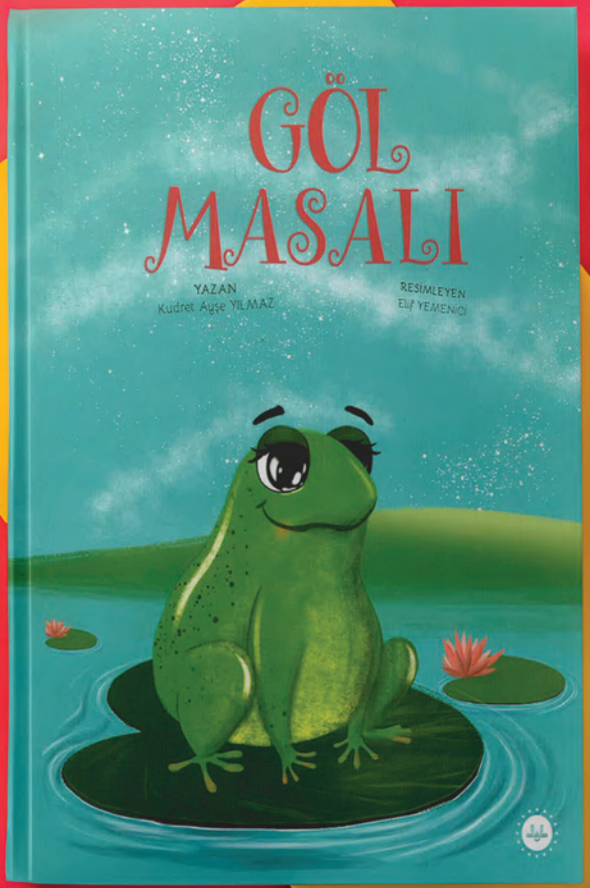
O gün Murat, mezarın başında uzun süre oturdu. Bir şey bekliyormuş gibi değil, bir şeyin sonunda tamamlandığını bilerek. Köye döndüğünde kimse ona ne bulduğunu sormadı. O da anlatmadı. Ama ertesi sabah köylüler mezarlığa çıktığında, mezar taşının yanında küçük bir not buldular: "Artık hatırlanıyor." O günden sonra, rüzgâr her estiğinde mezarlığın tepesinde sanki daha az yalnız bir sessizlik olurdu.

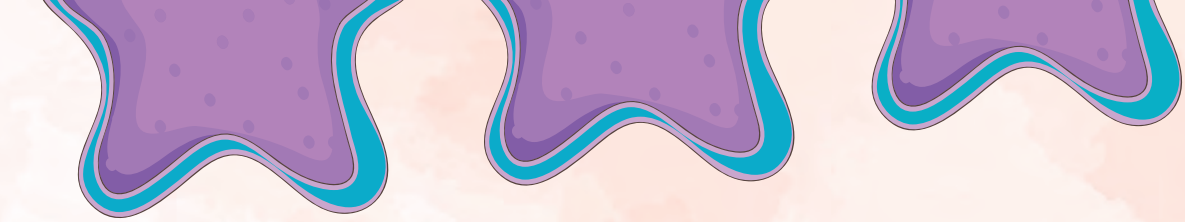
Bir Kitap

Sait ÖZER

Göl Masalı

Kitabın Adı: Göl Masalı **Yazar:** Kudret Ayşe Yılmaz **Resimleyen:** Elif Yemenici
Yayınevi: Diyanet İşleri Başkanlığı **Yayın Yeri ve Yılı:** Ankara/2025
Sayfa Sayısı: 40 **Yaş Aralığı:** 8+
İşlenilen Konular: Sabır, güven, sevgi, dayanışma...

Acele edip, düşünmeden, araştırmadan karar vermek bazen istemediğimiz sonuçları ortaya çıkarır sevgili çocuklar. Bu da bizi mutsuz edebilir. Sizler yeni bir durumla karşılaştığınızda nasıl karar veriyorsunuz? Araştırıp öğreniyor musunuz? O konuda tecrübesi olanlardan fikir alıyor musunuz? Tabii okuyan, okumayı seven siz çocuklar daha dikkatli hareket ediyor olmalısınız. Daha önce karşılaştığınız olaylar ya da durumlar karşısında mutlaka soğukkanlılıkla davranıyorsunuzdur. Ben böyle tahmin ediyorum.

Bugün sizlerle paylaşacağım Göl Masalı kitabımızda maalesef erken karar veren, araştırmadan, başkalarını suçlayarak yavrularını terk eden bir anne göl kurbağasından bahsedeceğiz. Hemen heyecanlanıp üzülmeyin canım. Genç anne kurbağamız yuvasından ayrılacak ama bakalım masalımızın sonu nasıl bitecek. Biz bu masaldan hangi dersleri çıkaracağız.

Özellikle sakin, durgun sularda vırak vırak sesler çıkaran kurbağaları bilirsiniz. Benim çocukluğum köyde geçtiği için bu sesler bana hiç de yabancı değil. Ancak şehirde büyüyen çocuklar kurbağaları ve seslerini televizyonlardan ve de kitaplardan okuyor, görüp duyabiliyorlar. Onlar adına üzüldüğümü söyleyerek masalımıza geçmek istiyorum. Tabii bu durum onların istediği bir durum değil. Günümüz şehir hayatının getirdiği bir sonuç. Neyse şimdi masalımıza geçelim de şehirde yaşayan çocukları az da olsa kitaplar aracılığıyla tabiata götürelim, köyde yaşayan arkadaşlarımız benim gibi bu sesleri ve seslerin sahibi kurbağaları zaten tanıyor.

Masalımızın kahramanı Atiko adında ilk defa anne olacak bir göl kurbağası. Atiko heyecanla yavrularının yumurtadan çıkacağı günü bekliyor. Beklenen gün geliyor ve yumurtalarından çıkan birer birer yavru kurbağalar suya dağılıyor. Atiko küçük, kuyruklu kurbağa yavrularını görünce korkup telaşa kapılıyor çünkü bu yavruların hiçbiri kendine benzemiyor. Bu durumun normal bir şey olduğunu sanırım siz hemen anladınız. Ama işte Atiko'nun karşılaştığı bu durum hakkında fikrinin olmaması onu yanlış kararlar almaya sevk ediyor. İlk yaptığı şey bir sivrisineği suçlamak. Onun yavrularını çaldığını düşünüyor. Sivrisinek Atiko'nun yanlış düşündüğünü anlıyor ancak ona bir ders vermek için peşine takıyor ve gölün uzak bir noktasına götürüyor.

Atiko burada bir ördekle karşılaşıyor. Ördeğin de kısa bir süre sonra yumurtadan yavruları çıkacakmış. Ördek, Atiko'nun başından geçenleri öğrenince tıpkı sivrisinek gibi ona hemen yanlış düşündüğünü söylemiyor ve kendi yavrularının yumurtadan çıkmasını beklemesini söylüyor.

Aradan günler geçip ördeğin yavruları yumurtadan çıktığında, Atiko onların da anne ördeğe benzemediğini görünce şaşkına döner. Anne ördek onunla arkadaş olup yuvasına geri götürür. Orada adaşı olan sivrisinekle buluşurlar. Sivrisinek Atiko'yu yavrularına götürdüğünde, yavru kurbağaların artık kuyruklarının olmadığını ve tıpkı kendisine benzediklerini görür. Acele karar verip başkalarını suçladığı için utanır, ancak yavrularına kavuştuğu için de çok mutlu olur. Masalımız böylece mutlu sonla biter.

İyi okumalar...

ADIYAMAN

İllerimizi Tanıyalım

Cendere Köprüsü

Dünyanın hâlen kullanılan en eski köprülerinden biri Cendere Köprüsü ana kemer ve tahliye kemeri olmak üzere iki kemerden oluşuyor. En önemli özelliği harç kullanmadan yapılmış olmasıdır. Doğal afetlere karşı dayanıklı olması için her iki uçtan ortada birleşen rampa şeklinde inşa edilmiştir.

Yüzen Adalar

Çat Barajı üzerinde yer alan bu küçük adalar, suyun yüzeyinde hafifçe süzülüyormuş gibi hareket eder. Doğal bir oluşum olan bu adalar, özellikle ilk kez görenleri şaşkına çeviriyor. Yüzen Adalar çevresinde yürüyüş yapabilir, küçük teknelerle adaların arasından geçebilir ya da göl kıyısında keyifli bir piknik yapabilirsiniz.

Adıyaman Müzesi

Müzede en erken tarihe ait eserlerin yanında Roma, Bizans, İslam, Selçuklu ve Osmanlı dönemlerine ait çeşitli eserler de sergileniyor. Müzede bulunan Etnografya Eserler Salonu'nda bölgede toplanan el dokuması halı, kilim ve cicim, kadın ve erkek giysileri, gümüş takılar ve bakır eşyalar sergileniyor.

Adıyaman, Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde köklü tarihi ve doğal güzellikleriyle öne çıkan bir şehirdir. Hitit, Pers, Roma, Bizans ve Osmanlı gibi medeniyetlere ev sahipliği yapmış olan Adıyaman, tarihi kalıntıları, doğal alanları ve kültürel mirasıyla her yıl birçok ziyaretçiyi ağırlar

Nemrut Dağı

Adıyaman'ın en ünlü ve önemli turistik noktalarından biridir. UNESCO Dünya Mirası Listesi'nde yer alan bu dağ, Kommagene Krallığı'na ait devasa heykelleri ve anıtlarıyla ünlüdür. Nemrut Dağı'ndaki doğu ve batı teraslarında bulunan tanrı ve kral heykelleri özellikle gün doğumu ya da gün batımında muhteşem bir manzara sunar.

Üzeyir Peygamber Türbesi

Peygamber olup olmadığı hususunda ihtilaf olan Üzeyir Peygamber'in türbesi Adıyaman'da ziyaret edilebilecek en önemli mekânlardandır. Ziyaretçiler bu noktayı Nemrut ziyaretleriyle birleştirilebilecek, manevî açıdan değer taşıyan bir duraktır. Türbenin yakınında yeni inşa edilmiş bir cami bulunuyor

Musalla Camii

Caminin yapım tarihi kesin olarak bilinmemektedir. Mimari ve plan düzenine bakılarak caminin 17-18. yüzyılda inşa edildiği söylenebilir. Avluya sahip cami düzgün kesme taştan yapılmıştır. Caminin kuzeyinde avluya açılan beş gözlü son cemaat yeri vardır.

> Besni, Çelikhan, Gerger, Gölbaşı, Kâhta, Samsat, Sincik ve Tut olmak üzere sekiz tane ilçesi vardır.

Nisa
ERCİYES

Öksüz ve Yetim Çocukları Barındıran Vakıf

Vakfın Adı: Mehmed Bey Bin Mustafa Bey Vakfı
Kurucunun Lakabı: Hacı Timurtaş Paşazade **Kurulduğu Yer:** Bursa
Kuruluş Tarihi: 905 H. / 1500 M.

Vakit ikindi üzeriydi... İkisi de fikir adamıydı. Şehirlerarası otobüsle İstanbul'dan Ankara'ya gidiyorlardı.

Söz devlet-millet ilişkisinden, bu milletin devlete olan sevgisinden, devlet büyüklerinin baba konumunda sayılmasından açılmıştı.

Biri bu fikri abartılı buluyordu. Arkadaşı ona Ömer Seyfettin'in Pembe İncili Kaftan hikayesini hatırlattı:

- Muhsin Çelebi'nin devletine bağlılığını hatırlasana.

- Ömer Seyfettin'in yazdıkları, adı üstünde, hikâye... Bana belge göstermelisin.

Otobüs Bolu'ya yaklaşmıştı. Birden heyecanlandı arkadaşı:

- Peki sana "belge göstereceğim" desem, benimle şimdi otobüsten aşağı iner misin?

- Nerede?

- Haydi in öyleyse...

Bolu'ya gelmişti otobüs. Biri kararlı, diğeri meraklı olarak otobüsten indiler. Biri önde diğeri arkada bir hayli yürüdüler... Geldikleri mekândan içeri girdiklerinde beriki dudak bükerken arkadaşı onu büyükçe bir kitabenin önünde durdurdu.

- Şimdi oku bakalım lütfen sesli olarak.

"Kara Timurtaş Paşa, Osman Gazi'nin silah arkadaşlarından, onunla birlikte birçok fetihlere katılmış önemli bir akıncı beyidir..." diye başlayan uzunca kitabenin alt satırları şu cümlelerle bitiyordu:

"Kara Timurtaş Paşa'nın torunlarından Mehmet Bey (Hicrî 905, Miladi 1500) yılında bütün mal varlığını satarak, Bolu'da, içinde namaz kılınmak üzere bir cami yaptırıp vakfettiği gibi yanı başına da bir imarethane kurup, orada da öksüz ve yetim olup da okumaya gelen kimsesiz çocukların barınmasını sağlamak üzere..."

Devam etti arkadaşı:

- Bütün mal varlığını harcayıp kurmuş bu vakfı. Özellikle öksüz ve yetimlere, ayrıca gariplere ve yolculara da hizmet verilmiş. Şimdi anladın mı "hikâye" dediğin Muhsin Çelebi örneğinin gerçek olduğunu?

İsmail
ÇOLAK

Şehzade II. Selim

Şehzade (II.) Selim, 28 Mayıs 1524'te İstanbul'da dünyaya geldi. İstanbul'da doğan ilk şehzade idi. Kanunî'nin en küçük oğluydu. Annesi, Hürrem Sultan'dı. Saray içinde güçlü ve etkili bir kadındı. Hürrem Sultan, saray kadınlarına ve hizmetkârlara, şehzadenin terbiyesi ve bakımı için sık sık talimatlar veriyordu. Onu tam bir İstanbul beyefendisi gibi yetiştirmek istiyordu. Şehzade Selim'in çocukluğu İstanbul'da Eski Saray'da ve Topkapı Sarayı'nda geçti. Sarı benizli ve yakışıklı bir şehzade olmasından dolayı saraydaki herkes ona "Sarı Selim" diyordu. Sarı Selim, saray halkının gözdesi ve sevimli şehzadesiydi.

Şehzade Mehmed, Selim ve Bayezid beş yaşından itibaren sarayda özel hocalar gözetiminde ilim tahsiline başlamışlardı. Cihan padişahı Kanunî, İstanbul'da bulunduğu zamanlarda devrin büyük âlimleri ve hocalar saraya gelirler ve şehzadelerle ilgilenir, onlara çeşitli konularda dersler verirlerdi. Ayrıca dinî nasihatlerde bulunmayı da ihmal etmezlerdi.

Hürrem Sultan, şehzadesinin eğitimi için İstanbul'un tüm imkânlarından faydalanmasını istiyordu. Selim'in iyi bir eğitim almasını sağladı. Babası Kanunî, tahsil ve terbiyesiyle yakından ilgilendi. Alanında uzman hocalardan özel dersler aldırdı. Cafer Efendi, Halimî Efendi, Ataullah Efendi gibi bilgin ve din adamlarından, din ve fen ilimlerini öğrendi. Şiir ve edebiyata alaka gösterdi. Selimî mahlasıyla yazdığı şiirler daha o zamandan çok beğeniliyordu. 16 yıl süren saray eğitimiyle çok iyi tahsil gördü. Sıra yönetim ve askerlik yeteneğini ve pratiğini artırması için sancağa çıkmaya gelmişti. Konya, Kütahya ve Manisa'da sancak beyliği yaptı. Uzun süre valilik görevinde bulundu. Babasının vefat edeceği 1566 yılına kadar, lalaları Mustafa Paşa ve Hüseyin Paşa'nın rehberliğinde yönetim ve askerlikte kendini geliştirdi. Padişah olmak için hazırdı. Tahtın en güçlü adaylarındandı. Hürrem Sultan genellikle oğlu Şehzade Selim'in yanında kalıyordu. Selim, uzuna yakın orta boylu, sarışın ve yakışıklı bir delikanlı olmuştu. İyi bir eğitim almıştı. Mükemmel silah kullanıyor, ok atıyor, havada uçan herhangi bir nesneyi bile vuruyordu. Ata bindiği zaman rüzgârdan hızlı gidiyordu.

Babası Kanunî, Zigetvar'da hayata veda ettiğinde kendisi Kütahya'da bulunuyordu. Sadrazam Sokullu Mehmed Paşa, babasının vasiyeti gereği Şehzade Selim'e bir mektup yazarak tahta çıkmaya çağırdı. Şehzade Selim, mektup eline geçtiğinde çok heyecanlandı, göz pınarları boşaldı. Bu dünyanın, babası Sultan Süleyman'a da kalmadığını bir defa daha anladı. 19 Eylül'de Kütahya'dan yola çıktı. Hiç durmadan gece gündüz at sürdü. Birkaç gün sonra İstanbul'a ulaştı. Topkapı Sarayı'na geldi ve tahta çıktı. Ertesi gün tekrar yola çıktı. Belgrad'a geldiğinde Sokullu Mehmed Paşa'ya haber verildi. Şehzade Selim ellerini kaldırıp Allah'a şöyle yakardı: "Allah'ım! Hayatını, Senin yoluna adayan babamı cennetine kabul eyle. Senin ismini ve dinini yaymak, bütün insanlara İslam adaletini ulaştırmak için çalışan babamın nurlu yolundan yürümeyi, bana da nasip et!" Böylece Şehzade Selim, 1566 yılında Osmanlı'nın 11. padişahı olarak tahta çıktı.

Erdal KARASU

Öğretmenlerimize Saygılarımızla

Sabrın, emeğin ve ışığın sembolü olarak her birimizin geleceğini şekillendiren görünmez kahramanlarımız,

Hayatın en değerli dersini veren, insan olmayı, sabretmeyi, inanmaktan vazgeçmemeyi öğreten,

Öğrettikleri bilgiler kadar, gösterdikleri sevgiyle yolumuzu aydınlatan,

Elimizden tutan, hayata atılmamızı sağlayan,

Saygıyı, sevgiyi, adil ve nazik olmayı öğreten,

Her gün aynı sevgiyle sınıfa giren, umut aşılayan, bilgileri ezberletmeyen, anlamayı öğreten, her cümlesi değer taşıyan,

Her yanlışımızı sabırla düzelten,

İnanç aşılayan, hayata güvenle bakmamızı sağlayan,

Hayaller kurmayı, kurduğumuz hayalleri gerçekleştirebilmemiz için destek olan,

Her çocuğun içindeki ışığı fark eden, her başarının arkasında izi olan,

Kitaplarda yazmayanları anlatarak bizlere yaşamı öğreten,

Yıllar geçse de sesi, sabrı, tavrı hiç unutulmayan, en güzel anılarda yer alan,

Bazen bir sözcüğü yeten, "Yapabilirsin!" dediğinde inanç aşılayan,

Bir bakışla çok şey anlatabilen,

Ne düşünüleceğinin değil, nasıl düşünüleceğinin yolunu gösteren,

Bilmediğimiz şeyleri öğreten sonra da bilmediklerimizi fark ettiren,

Yüreğimizle yazmayı, konuşmayı, davranmayı öğreten; öğrettikleri değerlerin hayat sınavlarında rehber olmasını sağlayan,

Örnek davranışlarıyla karakterimizi şekillendiren,

Emekleriyle geleceğimizi güzelleştiren,

Örnek olan, umut olan, rehber olan tüm öğretmenlerimize sonsuz saygılarımızla...

Yusuf'un Günlüğü

Yusuf ŞAFAK

Leman Öğretmen

Sevgili arkadaşlar, insan öğrenme kabiliyeti olan bir varlıktır. Doğumundan itibaren her dönemde yeni bilgiler öğrenir. Öğrendikleri ile de hayatına yön verir. Bu hayat yolculuğunda kendisine ışık tutan, yön veren insanlar her zaman olmuştur.

İnsan hayatında ilklerin yeri hep başkadır. İlk konuşması, ilk yürümesi, ilk okuması vb.

İşte bugün sizlere yine bir ilkten, ilkokul öğretmenimiz Leman Öğretmen'imizden bahsetmek istiyorum.

Leman Öğretmen okulunu bitirdikten sonra ilk görev yeri olarak meyve ağaçlarıyla çevrili şirin bir kasabaya atanmıştı.

Çok sevdiği mesleğinin ilk günüydü ve heyecanı yüzünden okunuyordu. İlkokula yeni başlayan öğrencileri ile tek tek tanışıyor, âdeta onları bir anne şefkatiyle bağrına basıyordu. Öğrencileri de Leman Öğretmen'i çok sevmişti. Onun güler yüzü ve tatlı dili daha ilk günden çocuklar ile öğretmenleri arasında bir sevgi köprüsü kurmuştu.

Leman Öğretmen onlara sadece kalem tutmayı, okuma yazmayı değil, iyi insan olmayı, yardımseverliği, dayanışmayı, bütün canlılara şefkatle ve merhametle yaklaşmayı öğretiyordu. Bütün bu güzel davranışları önce kendisi uyguluyor ve onlara örnek oluyordu.

Sınıfında çok zeki ve çalışkan öğrencileri olduğu gibi fakir ve ihtiyaç sahibi olanlar da vardı. Sınıfın en çalışkanı olan Mehmet'e "Sen doktor olacaksın ve beni muayene ve tedavi edeceksin." derken, İbrahim arkadaşımıza da "Sen de mühendis olacaksın, yeni okullar ve hastaneler yapacaksın." diyerek onlara hedef belirler ve yönlendirirdi.

Sınıfımızda hasta ve ihtiyaç sahibi bir arkadaşımız vardı. Ona kendisi için getirdiği yiyeceklerden ikram eder, onu doyururdu. Bir gün hasta olduğu için okula gelemeyen arkadaşımız Zehra'yı evinde ziyaret ederek onu alıp doktora götürmüş, tüm tedavisini üstlenmiş ve yakından ilgilenmişti.

Bir şefkat ve merhamet abidesi olan Leman Öğretmen'in adı artık kasabanın dışına taşmış, yaptığı güzel uygulamalar her yerde konuşulur olmuştu.

Aradan yıllar geçmiş, Leman Öğretmen'in öğrencileri memleketin çeşitli yerlerine dağılmış ve öğretmenleri gibi insanların hizmetinde olmaya devam etmişlerdi. Kimi doktor olmuş, kimi mühendis olmuş, kimi ticaretle meşgul olup iş adamı olmuştu. Ama öğretmenlerini hiç unutmamış ve onun hayat tecrübelerinden ve tavsiyelerinden yararlanmaya devam etmişlerdi.

Bir gün Leman Öğretmen'in emekliliğini geçirdiği mütevazı evinin kapısı çaldı. Kapıyı açtığında gördüğü manzara onu çok mutlu etmişti. İlk okuttuğu öğrencilerinden bazıları Öğretmenler Günü dolayısıyla ziyaretine gelmişlerdi. Bir de sürprizleri vardı. Mühendis olan İbrahim ve arkadaşları yeni yaptıkları ilkokula Leman Öğretmen'in ismini vermek istediklerini söyleyince yaşadığı sevinç ve mutluluğu görülmeye değerdi.

Sevgili arkadaşlar, Hz. Ali (r.a.) Efendimiz "Bana bir harf öğretenin kölesi olurum." diyerek, bizlere ilim öğrenmeyi ve öğretmenlerimize saygıyı ne güzel öğretmiştir. Tüm öğretmenlerimizin öğretmenler gününü tebrik ediyorum.

Kalın sağlıcakla...

Seda
Bayrak
DURGUT

Tatlı Bir Gün

Okulun bahçesinde ellerim cebimde düşünceli düşünceli yürürken, elma ağacının altına düşen elmalardan birini aldım. Azıcık tozluydu. Üfledim, sildim, parlattım. Birden, camdan bana gülümseyen öğretmenimi gördüm. El salladı. Hadi ısır artık şunu, der gibi işaret parmağını ağzına götürdü.

Kocaman bir ısırık aldığım elmanın suyu ağzımın kenarından akarken öğretmenim içeri girdi. Ağacın gölgesine oturdum. Tatlı bir rüzgâr gözlerimi okşuyordu. Yanıma gelen minik güvercini izlemeye başladım. Ağzımın kenarından akan elmanın suyunu sildim. Bir ısırık daha aldım.

"Tadı çok güzel değil mi?"

Kafamı istemsizce yukarı kaldırdım. Elbette konuşan ağaç değildi.

"Şşşt, buradayım!" dedi güvercin. Ağzım yutamadığım lokmamla birlikte açık kaldı. "Çok güzel değil mi? Az önce gördüm Elif Hanım'ı, elma rendeliyordu. Sence kek mi yapacak yoksa kurabiye mi?"

"Kek mi, Elif Öğretmen'im mi? Sen gerçekten benimle mi konuşuyorsun, yoksa ben rüyada mıyım?"

"Konuşuyorum, konuşmayan şey mi var şu âlemde? Elbette duyabilene!"

"Ne güzel dedin, peki Elif Öğretmen'im kurabiye mi yapıyor? Bayılırım elmalı kurabiyeye, lokum gibi ağzımızda dağılır, misler gibi kokar. Ben de bir şeyler yapsam, benim için uğraşan didinen öğretmenime bir hediye bulsam, saatlerdir düşünüyorum hiçbir şey gelmedi aklıma?"

"Getir bana birkaç tane elma, bak ne yapacağız şimdi birlikte..." dedi tatlı güvercin.

Yerdeki elmaları kucakladım, önüne koydum nazikçe.

"Tamam, başlıyoruz. Senin yapman gereken elmaların ortalarından bir ısırık alıp bana vermek."

Üç elma getirmiştim. Üçünün de ortasından bir ısırık alıp güvercine uzattım. Birinciyi ayağıyla çekti ve gagasıyla kabuğunun üzerinde şekiller çıkarmaya başladı. Yaklaşık beş dakika sonra elmayı önüme doğru ittirdi. Harika görünüyordu.

İkinci ve üçüncü elmaları da tam tahmin ettiğim gibi çizdikten ve gagaladıktan sonra, üçünü yan yana koyup resmini bitiren bir ressam edasıyla konuşmaya başladı.

"İşte hazırlar! Harika değiller mi sence de?"

"Harikasın tatlı güvercin!" dedim. Başını okşadım. Elmalardan birinde kocaman bir kalp vardı. Diğerinde "Canım", üçüncüsünde "Öğretmenim" yazıyordu.

Hadi gel bunları birlikte verelim, diyerek kalktım, arkamı döndüğümde tatlı güvercin yok olmuştu.

Elmaları alıp okula doğru yürümeye başladım. Tam o sırada elinde kocaman bir elmalı kurabiye tabağıyla bana doğru gelen öğretmenimi gördüm.

Gülümsedik birbirimize. Tatlı bir günde, en az kurabiyeler kadar tatlı öğretmenimle yedik hediyelerimizi güzelce. Bir de baktım gökyüzünde tatlı güvercinim uçuyor özgürce...

Ayşe Gül
PINAR

KIZILCIK

Hiç daldan taptaze kırmızı bir meyve topladın mı? Kızılcık, sonbahar yaklaşırken ağaçlarda parıldayan, adeta minik bir kırmızı bilyeyi andıran harika bir meyvedir!

Kızılcık Nasıl Bir Meyvedir?

Kıpkırmızı ve Parlak: Kızılcıklar olgunlaştığında kıpkırmızı bir renk alır. Dışarıdan bakıldığında küçük bir zeytine ya da kiraza benzer.

Ekşi ve Tatlı Bir Sürpriz: Tadı biraz ekşi, biraz da tatlıdır. İlk ısırdığında yüzünü ekşitebilirsin ama tadına baktıkça daha çok sevilen eğlenceli bir lezzettir!

Ağacın Gizli Hediyesi: Kızılcık ağaçları ilkbaharda daha yaprakları bile çıkmadan sapsarı çiçekler açar. Sonbaharda ise bu çiçekler kıpkırmızı kızılcıklara dönüşür.

Kızılcık Hakkında Şaşırtıcı Bilgiler

1. Tam Bir Süper Kahraman Deposu: Kızılcık C vitamini ile doludur! Bizi soğuk havalarda hastalıklardan koruyan ve vücudumuza enerji veren gizli bir kalkana sahiptir.

2. En Meşhur İçecek ve Reçel: Kızılcık tek başına biraz ekşi olduğu için büyüklerimiz ondan mis gibi kızılcık şerbeti ve tatlı mı tatlı reçeller yaparlar. Hatta Anadolu'da kızılcık unla karıştırılarak lezzetli ve şifalı tarhana çorbası bile yapılır!

3. Sert ve Güçlü Odun: Kızılcık ağacının odunu o kadar sert ve sağlamdır ki eskiden "Kızılcık sopası gibi sağlam." denilirdi. Bu yüzden sağlam bastonlar ve araç gereçler bu ağaçtan yapılırdı.

Bir de kızılcığı suya koyup azıcık tatlandırıcı ile pişirdiğinde suyun rengi adeta bir sihirli iksir gibi kıpkırmızı olur!

Sıcak yaz günlerinde soğuk soğuk
içmek hem serinletir hem
de vücuda güç verir.

Postlarımızdan İlginç Bilgiler

SU AYISI (TARDİGRAD)
-273°C GİBİ MUTLAK SIFIRA YAKIN SOĞUĞA, UZAY BOŞLUĞUNA, YÜKSEK RADYASYONA VE 1200 KAT BASINCA DAYANABİLİR; AYRICA YILLARCA SUSUZ KALIP KIŞ UYKUSU BENZERİ BİR DURUMA GEÇEBİLİR

PİSTOL KARİDESİ
ÇIKARDIĞI SES YAKLAŞIK 218 DESİBELE ULAŞIR; BU SES UÇAĞIN KALKIŞ SESİNDEN BİLE DAHA YÜKSEKTİR VE AVINI SERSEMLETMEK İÇİN ŞOK DALGASI YARATIR.

MANTİS KARİDESİ
16 FARKLI GÖRME SİNİRİNE SAHİPTİR VE YUMRUĞUNU ÖYLE BİR HIZLA SALLAR Kİ 22 KALİBRE BİR MERMİ GÜCÜNDE ETKİ YARATIP SUYU ANİDEN ISITABİLİR.

ORMAN KURBAĞASI
KIŞIN VÜCUDUNDAKİ SUYUN BÜYÜK BÖLÜMÜ DONARAK BUZ KÜTLESİNE DÖNÜŞÜR; İLKBAHAR GELDİĞİNDE İSE HİÇBİR ZARAR GÖRMEDEN ÇÖZÜLÜP NORMAL HAYATINA DEVAM EDER.

Sevgi Bahçesinde Çocuklar

Kalbi tertemiz
Kulu severiz.
Sevgiye giden
Yolu severiz.

Emeği güzel,
Çiçeği güzel,
Peteği güzel
Balı severiz.

Sincaba kundak,
Serçeye konak,
Kibirden uzak
Dalı severiz.

Ana kucağı,
Ata ocağı,
Köyü, bucağı
İli severiz.

Yıldızı, ayı,
Kısrağı, tayı
Irmağı, çayı
Gölü severiz.

Bülbüle vatan,
Dillere destan,
Cihana sultan
Gülü severiz.

Ahmet Sami Benli

“Müslümanlık; toplumsal ve ahlâkî bir dindir. Bu dinin amacı, insanı topluma faydalı olarak yetiştirmektir. İlk bakışta sadece insanın kendisini ilgilendirdiği sanılan ibadetlerimizde bile toplumsal ve ahlâkî pek çok hikmet vardır. Yeter ki, basiretle bakıp dikkatle uygulayalım.”

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s.)

